

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

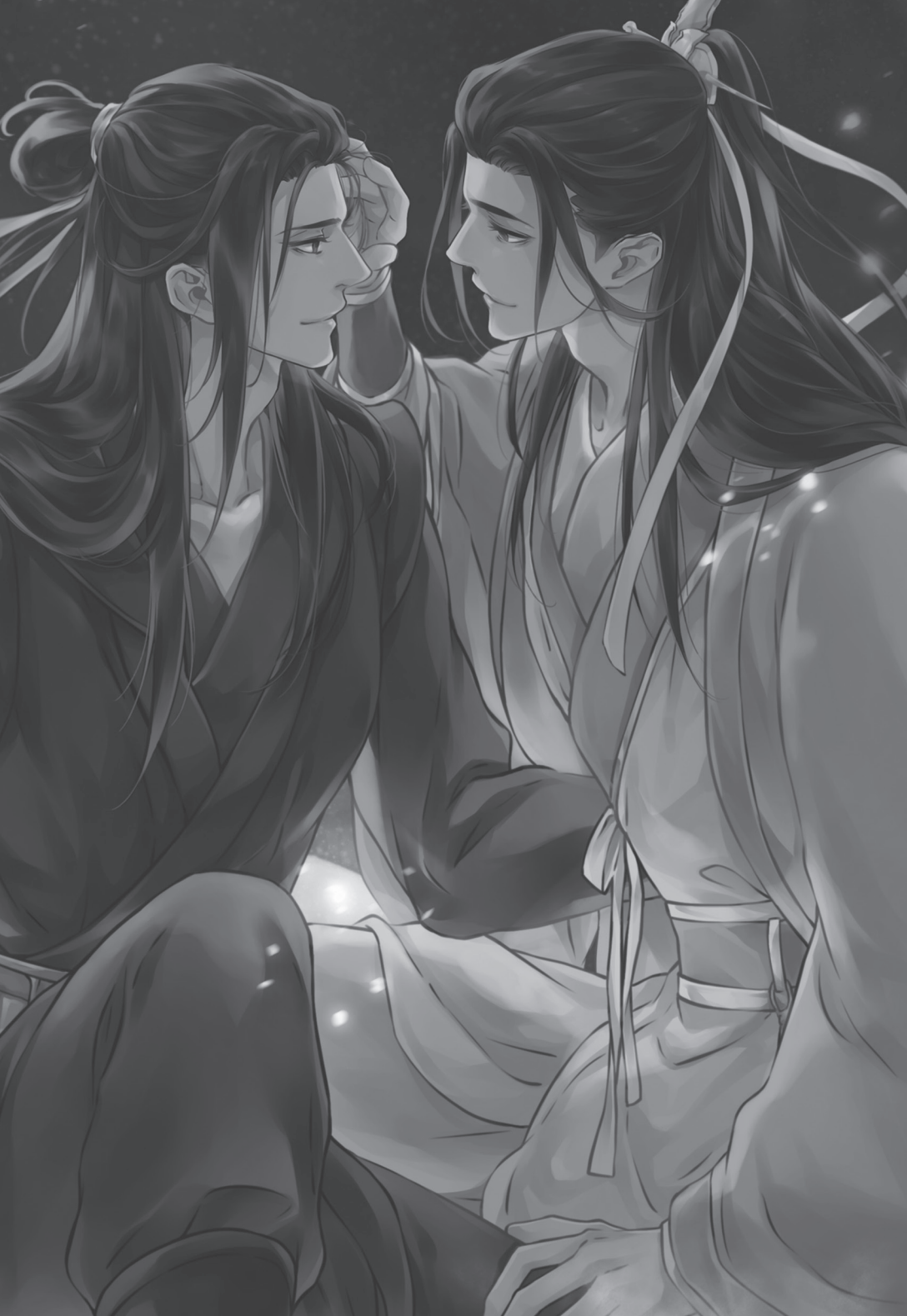
ทดลองอ่าน

鎮魂

GUARDIAN
III

Priest เขียน
ลูกทัว แปล
Minoru Joeling ภาพ

Guardian 3

Priest เขียน ลูกหัว แปล

Published originally under the title of 鎮魂

Copyright ©Priest

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2019 Jamsai Publishing Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2389-1

ภาพประกอบ Minoru Joeling

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย (ในเครือบริษัท แจมไส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 379 บาท

พินับ

กระดานบอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

อดีตชาติของจ้าวอินหลานช่างยิ่งใหญ่อลังการกว่าตัวละครไหนๆ ในจักรวาลเอเวอร์วาย เพราะเป็นถึงเทพบรรพกาลตามตำนานความเชื่อจีนเชียวค่ะ อ่านแล้วได้ความรู้ดีเหมือนกัน นอกจากเรื่องตำนานการสร้างโลก กำเนิดมนุษย์ ก็ยังมีเรื่องของแดนปรโลกด้วย นับว่า Guardian เป็นนิยายแนวสืบสวนแฟนตาซีที่ผู้เขียนทำการบ้านหนักมากจริงๆ ค่ะ

เมื่อเรื่องราวของหัวหน้าจ้าวและศาสตราจารย์เส้นถูกเปิดเผยออกมาเรื่อยๆ ก็แปลว่านิยายเรื่องนี้เข้าใกล้ตอนจบแล้ว อารมณ์ของเรื่องมันก็จะหน่วงๆ หน่อย แต่อย่างคำว่าฟ้าหลังฝนมักงดงามเสมอ เชื่อว่าระหว่างเขาทั้งสองจะต้องมีทางออกที่สว่างสดใสแน่นอน เผื่อมาตั้งพันหมื่นปี ถ้ารักกันไม่ได้...ก็ใจร้ายกับพวกเขา (และนักอ่าน) เกินไปแล้ว!

แม้เหตุการณ์จะเน้นไปที่ปมอดีตชาติ ความสัมพันธ์ของคู่หลัก แต่ตัวประกอบที่นับว่าแย่งซีนมาตั้งแต่เปิดเรื่องอย่าง 'เสี่ยวกั๋ว' ก็ยังมีบทบาทที่จะเรียกว่าสำคัญก็ว่าได้ค่ะ ยิ่งตอนนี้มีเรื่องชวนให้คิดว่าเสี่ยวกั๋วผู้มีแต่บุญล้นทะลักจนไม่น่าเป็นไปได้ คนนี้มันซึกจะยังไงๆ อย่างรู้จิงว่าจะมีเซอร์ไพรส์อะไรเริ่ดเปล่า เอาเป็นว่าต้องไปติดตามกันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyy

ตะเกียงพิทักษ์จิตวิญญาณ

บทที่ 1

หลังจากที่กัฉางเจิงกลับถึงบ้าน เขาก็นอนหลับไปแบบไม่รู้เดือนรู้ตะวัน พอตื่นขึ้นมาจัดการตัวเองให้เหมือนผู้เหมือนคนแล้วก็ออกไปซื้อของขวัญเดินสายเยี่ยมญาติ บ้านแรกก็คือบ้านลุงรอง เขาต้องทำตามคำสั่งของหัวหน้าก่อน นั่นคือการส่งมอบอั้งเปา กัฉางเจิงคนนี้มีปัญหาอยู่อย่างหนึ่งคือถ้าในตัวเขามี 'ของของคนอื่น' จะอดรันทนไม่ไหว แม้รู้ทั้งรู้ว่าเดี๋ยวลุงรองก็จะเอามันให้เขาต่อเป็นอั้งเปาสำหรับเขาก็ตาม

กัฉางเจิงเข้าบ้านมาก็ส่งเสียงเรียกคน และสิ่งแรกที่เขาทำหลังจากนั้นคือหยิบซองแดงออกมา พุดด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมจริงจังเหมือนกล่าวรายงานในที่ทำงานโดยไม่ตกหล่นแม้แต่คำเดียว "ลุงรองครับ หัวหน้าบอกว่าปีใหม่แล้วเอาไว้อื้อเสื้อผ้าใหม่ๆ ให้ป้าสะไ้กับพี่สาวครับ"

พี่สาวของกัฉางเจิงเองก็เป็นลูกจ้างผลาญที่ใช้เงินเก่งแต่หาเงินไม่เป็นเหมือนกัน ดังนั้นสำหรับลุงรองแล้ว นี่จึงเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้เห็นเงินกลับคืนมา ทำให้รู้สึกเซอร์ไพรส์ เขาอึ้งไปครู่หนึ่งจึงรับอั้งเปามาเปิดออกดู จากนั้นก็ยื่นกลับคืนให้กัฉางเจิง "โอ้ ไม่น้อยเลย เก็บเป็นเงินกันกระเป๋าวีซื้อของให้ตัวเองเถอะ แปลกจริง เหล่าหยางของแกเป็นคนขี้ตังจนขึ้นชื่อเลยไม่ใช่หรอ ปีนี้ทำไมถึงอยากจะแจกอั้งเปาซะละ"

กัฉางเจิงรู้สึกแปลกใจ "ใครคือเหล่าหยางหรือครับ"

ลุงรองของเขายื่นขึ้นรับจานก๊วยพลางเอ่ย "หัวหน้าแผนกสำมะโน

ประชากรแห่หาช่างไม้ไซ้เหรหือ ซื่อสามพยางค์ หยางอะไรนะ"

"หัวหน้าของเราแซ่จ้าว"

ลุงรองของเขาได้ยินก็ยังไม่ทันคิดอะไร แะตะเกียบออกจากกัน พลางพูดต่อ "อยากจะแซ่อะไรก็ตามใจเถอะ สมัยก่อนลุงเคยได้ยินคนว่ากันว่า เจ้านั้นซื่อใช้ได้เลย ไปกินข้าวนอกบ้านที่ไหนๆ ก็ต้องห่อกลับบ้าน อย่างว่าแหละ คนเรามีพ่อแม่ลูกแต่ต้องเลี้ยงดูเป็นธรรมดา เขาดีกับแก แกก็ตั้งใจทำงาน จะว่าไปแกก็ไม่ไซ้เด็กแล้ว ได้เงินเดือนมาก็อย่าใช้จนหมดละ เก็บออมไว้บ้าง ต้องรู้ว่าควรใช้ชีวิตยังไง..."

กั้วฉางเจิงยั้งพั้งยั้งมีน ในที่สุดก็ทนไม่ไหว พุดแทรกขึ้นมาประโยคหนึ่ง "ลุงรองครับ หัวหน้าของผผยังไม่วางงานนะครับ"

"ยังไม่แต่งงานได้ยังไง ลูกสาวเขาจะเข้ามาหา'ลัยอยู่แล้ว เดือนที่แล้วลุงยังพุดกับเพื่อนอยู่เลยว่าชีวิตเขาช่วงนี้ไม่ง่ายเลย ให้คนช่วยดูแลเขาหน่อย" ลุงรองของกั้วฉางเจิงเริ่มรู้สึกผิดปกติ "เดี๋ยวนะ ใครให้อังเปาแคะ"

กั้วฉางเจิงว่า "หัวหน้าจ้าวครับ"

"หัวหน้าจ้าว? หัวหน้าจ้าวไหน"

"...ก็หัวหน้าจ้าว หน่วยสืบสวนคดีพิเศษไง"

"หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ? คนที่อยู่ถนนกวงหมิงนั้น? แซ่จ้าว? จ้าวอินหลาน?" ลุงรองของเขาถามคำถามออกมารวดเดียว แล้วเบิกตาโตมองจ้องตากั้วฉางเจิง ประเดี๋ยวนึง มือคืบเกี่ยวขึ้นมาแล้วยัดเข้าปากอย่างใจลอย เคี้ยวไปสองที ยังคงรู้สึกว่าเรื่องนี้แปลกประหลาดจนไม่น่าเชื่อ "ล้อเล่นน่า ลุงจะมีปัญญาที่ไหนแทรกคนเข้าไปที่นั่นได้"

"มีปัญญาอะไร" ป้าสะไ้ก็นั่งลงด้วย "หลานไปอยู่แผนกสำมะโนประชากร ไม่ใช่เหรหือ"

กั้วฉางเจิงตอบไปตามความจริง "ตอนนี้ผมทำงานที่หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ"

"ล้อเล่นรีบเล่า" ป้าสะไ้เลี้ยงเขามาตั้งแต่เด็กจนโต รู้ดีว่าเจ้าเด็กดวงซวย คนนี้เป็นคนยังไง สีหน้าเปลี่ยนเป็นกังวลขึ้นมาทันที "ดู ลุงแกซิ! ทำจนกลายเป็นเรื่อง หลานเราเข้าไปอยู่หน่วยสืบสวนคดีพิเศษได้ยังไงกัน ทั้งเสี่ยงทั้งไม่มั่นคง"

ต้องเจอกับคดีถึงแก่ชีวิต...แล้วนี่แถมรับผิดชอบงานแบบไหนกันเนี่ย"

กั้วฉางเจิงฟังจะอ้าปาก ลุงรองก็ใช้ตะเกียบเคาะข้างขาม "อย่าพูดซี้ซั้วไป เรื่องภายในของหน่วยสืบสวนคดีพิเศษล้วนเป็นความลับ คุณอย่าเที่ยวชักนำให้เด็กมันทำผิด...ที่จริงป้าสะไก้ก็แค่จะถามว่างานที่นั่นเสี่ยงอันตรายึเปล่า เหนื่อยึเปล่า จะให้ลุงช่วยวิ่งเต้นให้อีกมั๊ย ยอมได้เงินน้อยลงมาน้อย หาตำแหน่งงานที่มั่นคงกว่านี้ดีกว่า"

จนเวลานี้กั้วฉางเจิงที่ชะงักไปชั่วขณะถึงได้มีปฏิกิริยาตอบสนอง ตอนแรกที่เขาถูกส่งไปหน่วยสืบสวนคดีพิเศษ ที่จริงเป็นการเข้าใจผิดอย่างนั้นหรือ เขานึกแล้วว่าคนที่มัวโอคิ๋วและอีคิวต่ำกว่าคนอื่นอย่างเขาคงไม่ถูกส่งไปทำงาน ตำแหน่งเท่าๆ อย่างนั้นแน่

...แหล่งละ ตอนนี้นักฉางเจิงลืมเรื่องที่ถูกเพื่อนร่วมงานทำให้ตกใจจนเป็นลมในวันแรกที่มารายงานตัวไปเสียแล้ว

กว่าเขาจะเข้ากับคนอื่นได้ กว่าจะรู้สึกว่าตัวเองเริ่มหล่อหลอมเข้ากับบรรยากาศของอาคารหมายเลขสี่ ถนนกงหมิงใต้จนแทบจะเกิดเป็นความผูกพัน อันแน่นแฟ้นขึ้นมานั้นไม่ง่ายเลย โดยเฉพาะกับพวกพี่ลูที่เห็นเขาเป็นเด็กใหม่ อยู่ตลอดเวลา

สำหรับเขา จ้าวอวิ้นหลานก็กลายเป็นเหมือนพ่อเขาไปครึ่งตัวแล้ว... แม้ว่า 'พ่อ' คนนี้จะหาแม่เลี้ยงให้เรียบร้อยโดยไม่ถามความเห็นเขาสักคำ

ทว่า 'แม่เลี้ยง' คนนี้ก็มักบดบังอุปถัมภ์ของลุง กั้วฉางเจิงฟังความหมายของลุงรองออก จึงรีบพูดขึ้นมาด้วยจิตใจแน่วแน่ว่า "ผมไม่อยากย้าย"

แต่ไหนแต่ไรมากั้วฉางเจิงเป็นคนโอนอ่อนผ่อนตามตลอด ไม่ว่าการประชุมปรึกษาหารือเรื่องอะไรก็ถือว่าเขาไม่อยู่ในที่ประชุมได้ เพราะยังงี้เสีย เขาก็ไม่ออกความเห็นอะไรอยู่แล้ว จู่ๆ ตอนนั้นแสดงความคิดเห็นของตัวเองอย่างชัดเจนขนาดนี้ ลุงรองกับป้าสะไก้ปรับตัวไม่ทัน ได้แต่นิ่งอึ้งไปพักหนึ่ง

ผ่านไปครู่ใหญ่ ป้าสะไก้ก็ถามขึ้นมา "ที่นั่น...ดีขนาดนั้นเลยหรือ"

กั้วฉางเจิงพยักหน้าอย่างแรง

"แกอยากทำที่นั่นต่อ?" ลุงรองยังไม่วางใจ ถามอีก "ไม่เสี่ยงอันตราย

จริงหรือ"

เพื่อให้ได้อยู่ต่อ ก้าวางเชิงกลั่นใจพูดอย่างเด็ดขาด "ไม่เสี่ยงอันตรายเลยสักนิด"

"ก็ได้" ลุงรองคิดไปคิดมา รู้สึกว่ายังงี้เขาก็ได้เป็นหนุ่มขนาดนี้แล้ว แม้ว่าหลายปีที่ผ่านมาจะไม่ได้เรื่องได้ราวมาตลอด กว่าจะแตกหน่อจิตใจทำงานขึ้นมาได้สักนิดสักหนอยนั้นไม่ง่าย และไม่ยากทำร้ายจิตใจ จึงตกลงไปอย่างสองจิตสองใจ "เอาเบอร์โทรหัวหน้าให้ลุงหนอย วันหลังลุงจะนัดจ้าววันหลานมากินข้าวด้วยกันสักมื้อ เขาแก่กว่าแกไม่กี่ปี ก็เรียนรู้จากเขาให้มากหน่อย"

จ้าววันหลานถูกเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือปลุกให้ตื่น เขารู้สึกขมับของตัวเองปวดเหมือนถูกเจาะรู แม้จะหลับไปตื่นหนึ่งแล้วกลับยังเหมือนไม่ได้พักผ่อน กลายเป็นเหนื่อยมากกว่าเดิมเสียอีก

เขาไม่รู้ว่าตัวเองหลับไปนานแค่ไหน ผันสะเปะสะปะไปทั่วไม่ปะติดปะต่อวนเวียนอยู่แค่เรื่องเขาภูมิใจกับเรื่องที่แหงดวงตาของมังกรจนบอด ผันกลับไปกลับมาไม่หลุดไปจากนี้

มือของจ้าววันหลานคว้าโทรศัพท์บนตู้หัวเตียงไปมา จากนั้นก็ถูกคนคนหนึ่งยึดมันเข้ามาไว้ในมือ ตอนที่รับโทรศัพท์เขายังไม่ลืมตาเลย พอได้ยินเสียงและรู้ว่าอีกฝ่ายคือใครก็ได้สติ เข้าโหมดปกติทันที หลังจากตกท่ายพูดคุยสัพเพเหระกันไปยกใหญ่ จ้าววันหลานก็พยายามสุดความสามารถที่จะพูดถึงก้าวางเชิงอย่างไม่วอร์เก็นไป ทั้งยังค้นหาจุดดีของอีกฝ่ายออกมาสองสามอย่างด้วยความยากลำบาก เป็นหัวหน้าที่ดีอย่างจับผิดไม่ได้ สองฝ่ายคุยกันอย่างกลมกลืนลื่นไหล เข้าหากันได้ดีมาก แล้วก็ตกลงนัดหมายทานข้าวด้วยกันมื้อหนึ่ง

จ้าววันหลานวางโทรศัพท์ ชูหัวลงบนหมอนอีกรอบ พูดเสียงออดอ้อนว่า "ผมปวดหัว"

เส้นเวยวางเรื่องในมือที่กำลังทำอยู่ทันที เดินมาประคองกอดเขา แต่หน้าผากเขาตู่ตักหนึ่ง "เหมือนจะร้อนนะ ทำไมจู่ๆ ถึงมีไข้ขึ้นมาได้"

จ้าวอินหลานเอาหัวแนบที่ป่าของเส้นเวยอย่างอ่อนแรงแล้วกัดฟันพูด "คุณคิดว่าไงล่ะ ผนกวนไปเอายาแก้จ๊ักเสบกับยาลดไข้ให้ผมหน่อยนะครับ คุณหมอเหมิงกู่^{*}"

เส้นเวยรู้สึกจะอายุใจจึงทำตามที่เขาบอกโดยดี

จ้าวอินหลานกลืนเม็ดยากองหนึ่งเข้าปากไปรวดเดียว แล้วถลกแขนเสื้อชุดนอนบนตัวที่ไม่รู้ว่าปล่อยให้เส้นเวยสวมให้ตั้งแต่เมื่อไหร่ขึ้นจากนั้นก็กระโจนตัวออกไปทับเส้นเวยไว้บนเตียง ถามด้วยสีหน้าร้าย "ท่านผู้ยิ่งใหญ่ เมื่อคืนข้าน้อยปรนนิบัติท่านสบายตัวรีเปล่า"

เส้นเวยเห็นจ้าวอินหลานโง่งนงไปมาจึงรีบยื่นมือไปประคองเอวของเขา ทั้งรวบอกเสื้อที่เปิดออกของจ้าวอินหลานเข้าหากัน "อย่าเอาผ้าห่มออกสิ ความร้อนกระจายออกหมด เดี่ยวเป็นหวัดหรอก"

"เรื่องนี้คุณไม่ต้องเป็นห่วงไป" จ้าวอินหลานใช้มือหนึ่งกดป่าของเส้นเวย อีกมือหนึ่งลูบคอเสื้อของอีกฝ่าย แล้วเอ่ยขึ้นอย่างมีเลศนัย "ในเมื่อท่านผู้ยิ่งใหญ่รู้สึกสบายตัว ก็ควรจะให้ทิปข้าหน่อยบ้าง"

เส้นเวยยอมให้เขาทับตัว เหลือบสายตามองเขา แบบนี้ยังทำให้จ้าวอินหลานรู้สึกว่อกอีกฝ่ายกำลังเชื่อเชิญให้ทำอะไรจริง ๆ ความคิดชั่วร้ายบังเกิด จ้าวอินหลานคร่อมไปบนตัวของเส้นเวย "ถ้าวันนี้ผมไม่จัดการคุณ พรุ่งนี้ผมจะยอมใช้แค่คุณ...โอ๊ย!"

เส้นเวยรีบยื่นมือไปโอบหลังจ้าวอินหลาน "เป็นอะไรไป"

"เจ็บ...เจ็บๆ ขาเป็นตะคริว"

"..."

เดิมที่จ้าวอินหลานก็เหมือนจะขาดแคลเซียมอยู่แล้ว บวกกับเมื่อคืนที่สมบุกสมบัน พอเป็นตะคริวเลยเป็นหนัก ตะคริวกินต้นขาแล้วก็เปลี่ยนมาที่น่อง เสรีก็ย้ายมาที่เท้า เส้นเวยได้แต่ช่วยยืดเหยียดขาให้ท่ามกลางเสียงบ่นคำทอว่าไม่สบายตัวของจ้าวอินหลาน ค่อยๆ ลูบขาที่เป็นตะคริวให้คลายลง

จ้าวอินหลานเริ่มปวดจนกัดปากแยกเขี้ยวยิงฟัน ผ่านไปครู่หนึ่งจึง

* คุณหมอเหมิงกู่ เป็นคำที่ใช้เปรียบเทียบกับหมอที่ใช้ทุกวิถีทางเพื่อการรักษาเสียเวลาแม้จะเป็นวิธีที่โหดเหี้ยม

สงบลงได้ เส้นเวยเหลือบเห็นรอยเขียวช้ำที่ไหลออกมานอกชุดนอนของเขา ก็ยิ่งรู้สึกละอายใจ จึงนั่งลงข้างๆ ช่วยกดนวดเบาๆ ให้จำวอวินหลานที่เอนนอนตัวแข็งอยู่ จำวอวินหลานหยุดโวยวาย นอนคว่ำเสฟสุขอยู่บนเตียงอย่างว่านอนสอนง่าย สายตาเบนไปด้านข้าง และหยุดอยู่บนมือถือบนตู้หัวเตียง ผ่านไปครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็เอ่ยขึ้นว่า "ลุงรองของกั๋วฉางเจิงเพิ่งถูกส่งมารับตำแหน่งเมื่อต้นปี ผมยังไม่เคยได้คบหาสักครั้งกับเขา เพียงได้ยินมาว่าตาแก่คนนี้ไม่ได้มีความสามารถดีอะไรเป็นพิเศษ แต่เป็นคนใช้ได้ทีเดียว"

เส้นเวยตอบรับเสียงเบา

"หลานชายเขาถือจดหมายมาฉบับหนึ่ง ทำงานเป็นลูกน้องผมมาครึ่งปีกว่า เขาไม่เคยติดต่อผมแม้แต่ครั้งเดียว จนวันนี้โทรมานัดผมออกไปกินข้าว คุณคิดว่ามันปกติมั๊ยล่ะ"

เส้นเวยไม่รู้กฎระเบียบธรรมเนียมปฏิบัติลับที่ยุ่งเหยิงอะไรนั้นของพวกเขา จึงถาม "ยังไฉ่เหร่อ"

"ผมสงสัยว่าตาแก่นั่นคงเพิ่งรู้ว่ากั๋วฉางเจิงถูกส่งมาที่หน่วยสืบสวนคดีพิเศษ เรื่องนี้..." จำวอวินหลานนิ่งไปไม่พูดต่อ หันหน้ามองเส้นเวยแล้วเปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างไว "ผมเป็นคนทำเขาบู๊โจวพังจริงเหร่อ"

เส้นเวยอึ้งไปพักหนึ่งถึงตอบเขา "ตามตำนาน เขาบู๊โจวถูกเทพกั๊งกงซุน"

"อือ" จำวอวินหลานหลุบตาลง ถ้าพวกสัตว์วันรกฎปล่อยออกมาหลังจากที่เขาบู๊โจวพังลง งั้นใครเป็นคนพังเขาบู๊โจวกันแน่

เส้นเวยสองจิตสองใจอยู่ครู่หนึ่ง แล้วอดไม่ได้ที่จะถาม "ที่ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์เกิดอะไรขึ้นกันแน่..."

"ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ทำให้ผมเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อห้าพันปีก่อน" จำวอวินหลานคลำบนหัวเตียงแล้วหันกลับมา "ผมเห็นตอนที่คุณเจอผมครั้งแรก แล้วตกจากหินก้อนใหญ่ลงไปในลำธาร ตอนนั้นผมคิดว่าเพราะผมหล่อเหลา สองประกายแวววาวระยิบระยับเข้าตาคุณแน่ๆ ถึงทำให้คุณตะลึงจนตกลงไปในน้ำได้...โอ๊ย!"

มือของเส้นเวยที่กำลังนวดคลึงเขาอยู่นั้นออกแรงหนักขึ้นอย่างไม่รู้ตัว

"เอว...เอวผม...คุณจะลอบสังหารสามีดัวเองรึไง"

เส้นเวยเบามือลง หนึ่งไปพักหนึ่ง น่าจะเป็นเพราะเคยทำสิ่งที่แนบชิดสนิทแนบที่สุดมาก่อนแล้ว เขาจึงเปิดใจอย่างไม่น่าเชื่อ "ผมไม่เคยลืมวันนั้นเลย ตอนที่ผมเห็นคุณครั้งแรก สติสตังเตลิดไปจริง ๆ"

จ้าวอินหลานหัวเราะร้ายได้ใจ "ฮ่า ๆ ศาสตราจารย์เส้น ถอดแผ่นกระจก ขวางลูกตาของคุณออกแล้วแปลงร่างผมยาวให้สามี่ดูหน่อยซิ"

เส้นเวยถอดแว่นออกคืนร่างเดิมตามเขาว่า ผมยาวสีดำขลับแผ่สยายลงบนเตียงในพริบตา

อาจเป็นไปได้ที่บางครั้งผู้ชายที่มืตือเหล่านั้นจะมีโหมดผมยาวที่ไม่สามารถอธิบายได้ จ้าวอินหลานรู้สึกที่ตัวเองถูกอีกฝ่ายแทงเข้ากลางหัวใจทันทีที่เขาเหม่อมองเส้นเวยนานสองนานแล้วยื่นมือไปลูบเส้นผมของเส้นเวยอย่างระมัดระวัง รวบรวมสติเอื่อยขึ้นเป็นเสียงกระซิบ "สวย สวยมาก สวยมาก ๆ ผมรู้สึกว่าคุณนี่คุ้มแล้วจริง ๆ"

เส้นเวยใช้นิ้วมือนวดคลายกล้ามเนื้อบ่าของเขา จ้าวอินหลานค่อยเก็บอาการเซ่อซ่าบนใบหน้าของตัวเองไว้พลางครุ่นคิดเงิบ ๆ พักหนึ่ง เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วพูดต่อ

"ผมโตมากับเจ้าแม่อ้วนตัวซึ่งตัวนั้น เห็นมันมาตั้งแต่เด็ก ถ้าวันหนึ่งมันทำผิดต่อผม ทบยศผมแอบหนีไปกับแม่วสาว อย่างมากต่อไปผมก็ทำเป็นไม่รู้จำมัน คงไม่ทำอะไรมันหรอก"

เส้นเวยกะพริบตา ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงโดดไปเรื่องแม่วหนี่ได้

"ถ้าผมได้รับการให้ว่วนจากซือไฮยวให้ดูแลทายาทของเขาจริง เห็นเผ่ามังกรสืบทอดมารุ่นต่อรุ่น ตั้งแต่ตัวน้อยจนโตไปเป็นเทพมังกร ผมยอมทิ้งมือตัวเองดีกว่าที่จะไปทิ่มดวงตาของมันจนบอด ทำให้มันต้องชนภูเขาตาย" เสียงพูดของจ้าวอินหลานชะงัก แล้วโพล่งขึ้นมาอย่างแน่นแน่น "ผมไม่ได้เป็นคนทำให้มังกรตาบอดแน่นอน และไม่มีทางที่ผมจะวางแผนทำลายเขาปู่โจวเด็ดขาด ท่านตุลาการหลอกผมอย่างไร่างอายุ ไม่มีคำพูดไหนจริงเลย บนเขาวันนั้นที่ผมล่อวงเขาก็แค่ดาไปตามเหตุการณ์ คุณว่าที่ผมเห็นในต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์มันเป็นเรื่องจริงก็เปอร์เซ็นต์ ปลอมก็เปอร์เซ็นต์ ใครทำให้ผมเห็นภาพแบบนี้"

จ้าวอินหลานใช้นิ้วมือเกี่ยวปลายผมของเส้นเวย มุมปากเผยยิ้มเล็กๆ แต่สายตากลับเยือกเย็น ผ่านไปพักหนึ่งเขาจึงพูดขึ้นเบาๆ "อ้า เด็กดี เล่าเรื่องหลังจากที่ผมพบกับคุณต่ออีกหน่อยนะ"

เส้นเวยยิ้มน้อยๆ พูดเสียงต่ำ "ไม่มีอะไรมากหรอก ตอนนั้นผมยังไม่เข้าใจอะไร คุณดีกับผมมาก พาผมไปเที่ยวแควะชมพูเขาแม่น้ำลำธารไปทั่ว น่าเสียดายหนึ่งว่ายังซ่อมฟ้าไม่เสร็จ คุณมักจะพูดเสมอว่าเมื่อดฝนเต็มฟ้า แม้แต่ภูผารากก็ไม่คงงามเสียแล้ว แต่ผมกลับรู้สึกว่าจะไม่เห็นจะเป็นไร นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุดในชีวิตที่ผมเคยเห็นแล้ว"

'เมื่อดฝนเต็มฟ้า แม้แต่ภูผารากก็ไม่คงงามเสียแล้ว' ทำไมฟังดูเหมือนประโยคตัดพ้อ จ้าวอินหลานขมวดคิ้ว คิดว่าถ้าตัวเองแกว่งดาบพลิกฟ้า พลิกแผ่นดินจริง คงไม่มีทางมีแก่ใจพาคนงามที่ประวัติดูไม่ชัดเจนเที่ยวชมธรรมชาติอยู่แน่

"ตอนหลังผมเลยกลายเป็นพระเจ้าของคุณ" จ้าวอินหลานว่า

เส้นเวยยิ้ม "คุณอย่าเก็บมาใส่ใจนักเลย เดิมทีคนอย่างผมก็ไม่ใช่ที่ยอมรับอยู่แล้ว คุณทำเพื่อปกป้องผมให้หลุดพ้นจากดินแดนของผู้ไร้ความยำเกรง ไม่ปล่อยยให้ผมตกอยู่ในความมิชอบ ผมชอบคุณคุณมาก"

เส้นเวยพูดพลางโน้มตัวไปจับที่จอนผมของจ้าวอินหลานเบาๆ กุมมือเขาแล้วพูดเสียงต่ำ "เวลาได้อยู่กับคุณ แม้จะทำให้ชีวิตผมสั้นลง แต่ผมก็มีความสุข"

"เหลวไหล" จ้าวอินหลานขัดจังหวะเขา "หลังจากหนึ่งว่าซ่อมฟ้า ผมใช้ของศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่อย่างผนึกเสาค้ำยันท้องฟ้าทั้งสี่ทิศ ตอนนั้นคุณหายไป... ตายเหวอ"

มือของเส้นเวยแข็งทื่อ ก่อนโอบจ้าวอินหลานแน่น

"เพราะอะไร..." จ้าวอินหลานลดเสียงต่ำเหมือนพูดกับตัวเอง "สุดท้ายก็เพื่อหนึ่งว่าฉันเหวอ"

สีหน้าไม่เบิกบานขึ้นมาบนใบหน้าของเส้นเวยทำให้เขาดูมัวหม่น ขึ้นมาทันที จังหวะนั้นจ้าวอินหลานเห็นเข้าพอดีจึงรีบสลัดความคิดเมื่อครู่

ออกไปใช้นิ้วมือเชยคางของเส้นเวย

"อย่าอารมณ์เสียเลย ผมก็พูดไปเรื่อยแหละ ในสายตาผม คุณสวยกว่า
หน้าวิวต้งเยอะ มา คนสวย เล่าให้สามีฟังซิ ตอนนั้นคุณใช้ความสวยยั่วยวน
ผมยังไง"

เส้นเวยดึงผ้าห่มมาห่มให้เขาพลงถลึงตาใสอย่างไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ
ราวกับอยากตำหนิเขาเรื่องที่เขาพูดได้เป็นตุเป็นตะ แต่สายตาก็กว้างใหญ่บน
ไพลำร้าวของจ้าววันหลานที่มีรอยจางๆ ไม่รู้ว่าเส้นเวยคิดอะไรขึ้นมาอีก
พอเบนสายตาดูออก ตรงกกหูก็แดงขึ้น ค่อยๆ จ้างปากหลุดคำพูดออกมาจนได้
"...ผมขอตัวลงไปข้างล่างก่อนนะ"

พูดจบเขาก็ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว หยิบใบเสร็จค่าชักรีดบนโต๊ะแล้วรีบ
ออกไปปรับผ้าทันที

จ้าววันหลานบิ๊บบเองตัวเองที่ยังปวดเมื่อยอยู่รู้สึกถึงรสชาติหลายหลาก
ที่ไม่สามารถบรรยายได้

ผ่านไปครู่หนึ่ง เขาได้ลงจากเตียงเอาตัวเองไปอาบน้ำให้สะอาด ยกอาหาร
ที่เส้นเวยอุ่นไว้ให้ในไมโครเวฟออกมา กินไปพลงกตโทรทัศน์ "ฮัลโหลพอ
พุงนี้ว่างมั้ย ผมจะพาเส้นเวยไปเยี่ยม"

ขณะที่พูดประโยคเหล่านี้ สีหน้าของจ้าววันหลานไม่รู้สึกรู้สึกละอายอะไร
กลับมีสีหน้าเยือกเย็นราวกับจะมีเกล็ดน้ำแข็งผุดขึ้นมา

บทที่ 2

พ่อของจ้าววินหลานไม่อยู่บ้านอีกตามเคย ทำเอาคุณแม่จ้าวต้องขอโทษขอโพยยกใหญ่ "มีโทรศัพท์เข้ามาสายหนึ่ง เขาเพิ่งเรียกออกไปเมื่อก็เลย ด่วนจริงๆ"

โดยนิสัยของเส้นเวยไม่คิดเล็กคิตน้อยอยู่แล้ว จ้าววินหลานก็ยิ้มๆ ไม่พูดอะไร ทั้งสองรีบทานข้าวที่บ้านคุณแม่จ้าวอย่างรวดเร็วแล้วกลับออกมา ตอนนั้นจ้าววินหลานถูกดันไม้ศักดิ์สิทธิ์ทำให้สับสนจนทำอะไรไม่ถูก จึงไม่ได้สังเกตว่าในสถานการณ์ที่รู้ทั้งรู้ว่าชายคนรักของลูกชายอยู่บ้าน จะมีพ่อคนไหนพูดออกมาด้วยท่วงท่าสง่างามสูงศักดิ์ว่าอีกฝ่ายไม่ได้เตรียมตัว ครวหน้าค่อยนัดใหม่ก็แล้วกัน

ไม่ได้ให้มาดูตัวซะหน่อย จะต้องเตรียมตัวอะไร หรือต้องให้กลับบ้านเกิด ไปคัดลอกโฉนดที่ดินมาให้ดู สอบเข้าราชการให้ได้ก่อนค่อยเจอกันหรือไง

เห็นชัดๆ ว่าคุณพ่อจ้าวไม่ยอมเจอเส้นเวย

ทำไมล่ะ ไม่อยากเจอ? หรือไม่กล้าเจอ?

ก่อนกลับจ้าววินหลานเข้าไปในห้องของตัวเอง ซุกเอากล่องไม้เล็กๆ ที่เขาเก็บไว้หลายปีออกมา จนแม่ของเขาต้องถามด้วยความแปลกใจ "นั่นมันของเล่นสมัยเด็กของแกไม่ใช่หรือ ทำไมยังไม่โยนทิ้งอีก เอาออกมาทำอะไร"

"ก็שרความรักจาวัยเด็กกับคนรักไงล่ะ คนแกตายด้านที่เห็นหน้าก็เบื่อแล้วอย่างพอกับแม่ไม่เข้าใจหรอก"

แล้วจ้าวอินหลานก็ถูกไล่ตะเพิดออกจากบ้านเพราะคำพูดประโยคนี้
วันนั้นเป็นวันแห่งความรักของชาวตะวันตกพอดี ด้วยความที่เป็นวันหยุด
เทศกาลปีใหม่ บนท้องถนนที่เคยเสียบเหงาก็กลับคึกคักขึ้นมา สาวขายดอกไม้
ที่เห็นพวกเขาผ่านไปมาจนชินตาถูกจ้าวอินหลานกวักมือเรียก "นี่ สาวน้อย
มานี่หน่อย หนูมีดอกไม้เท่าไร"

สาวขายดอกไม้มองดูพวกเขาสองคนอย่างแปลกใจแล้วเผยรอยยิ้ม
"จะเอาเท่าไรก็ได้ หนูช่วยร้านดอกไม้ขาย ถ้าไม่พอเดี๋ยวหนูกลับไปเอาที่ร้าน
มาให้ได้"

จ้าวอินหลานเลยถามว่า "จ้ะเอามาห้าพัน..."

"โหะๆๆ เขาพูดเล่นนะ" เส้นเวยเอามืออุดปากจ้าวอินหลานไว้แล้วลาก
เขาออกไป

จ้าวอินหลานพยายามมุดหัวออกมาจากอ้อมแขนเขา "ผมยังซื้อไม่เสร็จ
เลย เดี่ยวสิเดี๋ยว!"

เส้นเวยเปิดประตูรถ ผลักเขาเข้าไปโดยไม่ฟังคำพรั่ำคำพัน

จ้าวอินหลานตัดพ้อกึ่งจริงกึ่งแกล้ง "คุณเข้าใจความโรแมนติกมั่ง
มั๊ยเนี่ย"

เส้นเวยถามกลับ "หรือคุณเข้าใจ?"

จ้าวอินหลานพูดอย่างพ่ายแพ้ "ผมจะซื้อมันเยอะๆ เอามาประดับให้
เต็มหน้ารถหลังรถ แล้วรับคุณเข้าบ้าน"

วันนี้ทั้งวันดูเหมือนเส้นเวยจะถูกเขารังควานตั้งแต่เข้าจอดเย็น เขา
ถอดแว่นออก ลูบหน้าไปมาด้วยท่าทางที่เหมือนจะถูเอาครีมนำรูดบนหน้าหลุด
ออกมาด้วย ด้านหนึ่งทำเป็นไม่อินซิงขบ แต่อีกด้านหนึ่งก็ซึ้งต่อด้านขึ้นมา
อย่างยากเย็น เขากดเสียงต่ำ พูดอย่างไม่สะทกสะท้าน "ผมต่างหากที่ควรจะ
แต่งคุณเข้าบ้าน เมื่อวานยังบอกว่าจะใช้แซ่ของผมอยู่เลย"

จ้าวอินหลานเคยชินกับการแกล้งคนอื่นอยู่ฝ่ายเดียว นอกจากจะพลาด
ตอนเมาครั้งนั้นก็ยังไม่เคยถูกตอกกลับอย่างนี้ เลยอึ้งไปพักหนึ่ง

...แน่นอน เขาไม่รู้ว่าก่อนที่เส้นเวยจะพูดประโยคนี้ ก็เหมือนกั้วฉางเจิง

ที่ต้องท่องในใจอยู่สามารถบถึงสามารถพ่นมันออกมาจากปากได้

แต่นักเลงใหญ่ยิ่งไปได้แป๊บเดียวก็กลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว ทำท่าจะถอดเสื้อนอกออกอย่างหน้าด้านๆ "ก็ได้ ใช้แซ่ของคุณก็ได้ จั๊นเรามาทำในรกันสักกมัยคุณสามี คุณไม่ต้องทำอะไรเลย นอนเฉยๆ เสพสุขไปก็พอ ผมจะปรนนิบัติคุณเอง"

เส้นเวยโมโห "จ้าวอินหลาน!"

"ครับ"

"คุณนี่มัน...ทำไมใจแตกอย่างนี้"

จ้าวอินหลานยันสองมือกับเบาะนั่ง พุดหน้าทะเล้น "เวลาที่ผมใจแตกกว่านี้ คุณยังไม่ได้เห็นเลยนะ"

เส้นเวยเปลี่ยนจากโมโหมาเป็นอาย แล้วเปลี่ยนกลับเป็นโมโหอีก เขาคว้าคอเสื้อของจ้าวอินหลาน ดึงเข้ามาใกล้แล้วจ้องหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย พุดเน้นทีละคำ "รู้รึเปล่าว่านี่มันบนถนน รู้รึเปล่าว่าคนผ่านไปมาจะเห็นเข้า รู้รึเปล่าว่าหลายต่อหลายครั้งที่ผมอยากจะควักลูกตาของคนที่เคยคบกับคุณ แม้แต่คนที่เคยมองคุณออกมาซะ"

"..." จ้าวอินหลานนิ่งอึ้ง

ผ่านไปพักหนึ่ง จ้าวอินหลานถึงค่อยๆ หดตัวกลับมาแล้วพุดเสียงเบา "อะไรกัน ผมแค่ล้อเล่นหรอกน่า ไม่ได้คิดอะไรซะหน่อย นี่ยังมีงานต้องทำอีกนะ"

เส้นเวยออกกรดโดยไม่ให้ลุ่มให้เสียง จ้าวอินหลานนั่งถูจมูกตัวเองอยู่ข้างๆ อย่างเรียบร้อย เขาเปิดกล่องเล็กๆ ที่เอามาจากบ้าน หยิบของสิ่งหนึ่งที่เหมือนเป็นวิทยุเล็กๆ ออกมาจากในกองของผุพังที่เด็กๆ ชอบสะสม แล้วหยิบกล่องไขควงเล็กๆ ในคอนโซลหน้ารถออกมา ตีเคาะจัดแะของเล่นชิ้นนั้น

นิ้วมือของเขาค่อยๆ แคล้วผิดจากปกติ ดูก็รู้ว่าตอนเด็กแอบจกอุปกรณ์ไฟฟ้าเก่าๆ ของโรงเรียนมาแกะเล่นเป็นประจำ

สองคนนั่งเงียบพักหนึ่ง เมื่อไฟโกรทที่โถมในใจของเส้นเวยมอดลง เขารู้สึกเสียใจขึ้นมาทันที คนอื่นมีแต่ดวงท่ากับคนไม่สนท ส่วนกับคนสนทจะผ่านคลายเผยความเป็นตัวตน แต่เส้นเวยกลับทำตรงข้าม มักจะเคยชินกับการ

กตความเป็นตัวเองเอาไว้ต่อหน้าจ้าวอินหลานด้วยความระแวงระวัง กลัวว่าอีกฝ่ายจะสังเกตเห็นตัวตนที่สุดจะรับได้ของตัวเอง บางทีเดินเวยถึงขั้นไม่รู้จะพูดกับจ้าวอินหลานอย่างไร...คงเพราะเขามักรู้สึกว่าตัวเองเปราะบางเกินไป ไม่คู่ควรกับคนคนนี้

จ้าวอินหลานเล่นของเล่นอย่างออกรสออกชาติ จึงเงิบไม่พูดจาอยู่นาน สุดท้ายเส้นเวยก็อดไม่ได้ที่จะแอบมองเขาตอนจอตรอไฟแดงแล้วกระซิบถามเขา "คุณทำอะไรนะ"

ดีที่จ้าวอินหลานเป็นคนไม่เจ้าคิดเจ้าแค้น ไม่เก็บเอาเรื่องเมื่อครู่มาใส่ใจเลยสักนิด เขาพูดไขว่คว้าด้วยความตื่นเต้น "นี่คือเครื่องรับส่งสัญญาณที่ผมทำตอนเด็ก ผมชอบตรงที่ไม่ดีแล้ว...เดี๋ยวข้างหน้ามีซูเปอร์มาร์เก็ต ช่วยจอดให้ผมหน่อยนะ ผมจะซื้อถ่านสักสองก้อน"

จ้าวอินหลานลงไปซื้อถ่านไฟฉายกลับมาใส่ในเครื่องรับส่งสัญญาณของเขา ได้ยินเสียง 'ว้าว' ดังขึ้น บนหน้าจอขนาดเล็กที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางน้อยกว่าห้าเซนติเมตรก็สว่างขึ้นมาทันที บนนั้นปรากฏจุดเล็กจุดหนึ่งขึ้นเลือนราง เพราะความสว่างที่น้อยเกินไป จ้าวอินหลานจึงต้องใช้สองมือป้องด้านบนจึงจะเห็นตำแหน่งของแสงที่ชัดเจน

เขาค่อยๆ ปรับคลื่นความถี่ ปรับความจำของแสง และเทียบขีดสลับมือข้างหน้าจอที่คนทั่วไปไม่เข้าใจ ศึกษาวิเคราะห์อยู่พักหนึ่ง "อืม อีกไม่กี่กล ดูท่าจะสนใจหลบผมโดยเฉพาะ เรากลับรถกัน"

เส้นเวยหันรถเปลี่ยนทิศทางตรงทางแยก จ้าวอินหลานก้มลงคุยเขี่ยบนหน้าจอเล็กๆ พลางบอกทางเขา "แยกหน้าเลี้ยวซ้าย นอกจากเป็นเครื่องรับส่งสัญญาณแล้วเจ้านี้ยังเป็นเครื่องสะกดรอยที่ผมเอาเครื่องรับส่งสัญญาณของวิทยุไร้สายเก่าๆ มาทำตอนสมัยเด็ก"

"สะกดรอยอะไร" เส้นเวยดูเหมือนจะถามด้วยความสนใจมาก แม้เขาจะยังไม่ค่อยเข้าใจว่า 'ไร้สาย' คืออะไรก็ตาม

"สะกดรอยตามพ่อผมนะสิ เครื่องติดตามถูกติดตั้งไว้ในมือถือของเขา ผมก็ไม่คิดว่าหลายปีมานี้เขาจะไม่เคยเปลี่ยนมือถือเลย" จ้าวอินหลานว่า

"ตอนนั้นผมยังเรียนไม่จบมัธยม ความรู้เรื่องเทคโนโลยีมีจำกัด งานออกมา ก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบ จะปรับความถี่ก็ปรับกันอยู่ครึ่งค่อนวัน เดินไปไกลเกินก็ไม่มีสัญญาณแล้ว"

เส้นเวยอดลูปที่กระเป๋าสื่อตัวเองไม่ได้พลังงานถึงตัวเองเมื่อหนึ่งปีก่อน... ตอนนี้แม้แต่รับโทรศัพท์บางที่ยังทำผิดพลาด ใครจะมาทำอะไรกับโทรศัพท์ของเขา เขาคงไม่รู้เรื่องแน่

จ้าวอินหลานเหลือบเห็น จึงยกขาขึ้นไขว่ห้างแล้วจุดบุหรี่มวนหนึ่งอย่างเอื่อยเหย "วางใจนะ แค่คุณไม่ออกไปหาหนุ่มหน้าขาวสวมเขาให้ผม ผมก็ไม่ติดตั้งอะไรที่ตัวคุณแน่นอน"

เส้นเวยมองเขาอย่างไม่ค่อยเป็นสุข

"เลี้ยวซ้ายๆ ไซ้แล้ว ร้านชาข้างหน้านั้น ผมเห็นรถของตาแก่บ้านเราแล้ว" จ้าวอินหลานพูดอย่างว่องไว สีหน้าเหมือนไม่มีเรื่องอะไรใหญ่โต แต่ซ่อนความมืดดำบางอย่างไว้ "วันนี้ต้องรู้ให้ได้ว่าคนที่เลี้ยงผมจนโตขนาดนี้เป็นใครกันแน่"

เส้นเวยจอตกรยังไม่สนิท จ้าวอินหลานก็ถอดเข็มขัดนิรภัยออกแล้วกระโดดลงจากรถ วิ่งขึ้นไปบนชั้นสองของร้านอย่างคุ่มทาง

เส้นเวยลือกรถเสร็จ จักระเบียบแว่นตาเล็กน้อยจึงค่อยเอียงตามเขาไป ตอนจ้าวอินหลานวิ่งผ่านหน้าบ้านได้ตึกยังพยักหน้าให้กับพนักงานบริการอีก พนักงานบริการเป็นหญิงสาวอายุประมาณยี่สิบปี พอเห็นเขามือไม้ก็สั่นโดยไม่มีสาเหตุ ทำให้กาน้ำชาในมือตกพื้นแตก

พ่อของจ้าวอินหลานซึ่งนั่งหันหลังให้ประตูอยู่ได้ยินเสียงของตกจึงหันไปดู สายตามองผ่านประตูกระจกออกไป

สายตานั้นสงบและเหินห่าง คุณพ่อจ้าวสายหวัให้พนักงานที่ก้าวตามหลังจ้าวอินหลานมา เมื่อพนักงานเดินออกไปแล้ว จ้าวอินหลานจึงนั่งลงตรงหน้าพ่อของเขา แล้วกดเสียงต่ำเอ่ยถาม "คุณไม่ใช่พ่อผม คุณเป็นใคร"

คุณพ่อจ้าวไม่ตอบ เพียงเงยหน้ามองตรงปากทางบันไดด้วยสีหน้าเคารพ เห็นเส้นเวยก้าวขึ้นมาทีละก้าวจากตรงนั้น สายตาทั้งสองปะทะกันพอดีพอดี

เส้นเวยพยักหน้าเคารพตามธรรมเนียมปฏิบัติ "คุณลุง"

แววตาของคุณพ่อจ้าวกะพริบแสง รอยยิ้มบนใบหน้ายิ่งบีบชิดกัน รื้อรอยแห่งวัยตรงร่องแก้มยิ่งลึกขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ผ่านไปขณะหนึ่ง เขาถึงตอบกลับด้วยอารมณ์ราบเรียบ "มิกล้ารับ"

เส้นเวยเหมือนยิ้มแต่ไม่ยิ้ม และไม่ได้ร่วมนั่งที่โต๊ะชาวนั้น เพียงไปนั่งตรงที่นั่งเสริมห่างจากพวกเขาสองคนออกไปสองสามก้าว เผลอถลันด้วยขาของตัวเอง ล้างใบชาแล้วรินน้ำตามขั้นตอนโดยที่ไม่เหลือบตามาลักนิต แสดงท่าทีชัดเจนว่าเขาจะไม่พูดซ้ำ

จ้าวอวี่นหลานเริ่มพูด "วันนั้นผมก็เลอะเลือนจริงๆ ไม่เห็นพอเห็นแววตาของคุณ ผมก็คิดว่าคุณคือตัวปลอม พ่อผมทะเลาะทะเลาะมาทั้งชีวิต เห็นๆ อยู่ว่าชอบลายยศสรรเสริญ ไม่มีท่วงท่าเหมือนมนุษย์สามัญอย่างคุณแบบนี้ ที่คุณสวมรอยเป็นพ่อของผม ผมไม่เอาความก็ได้ แต่ขอถามคุณสองเรื่อง พ่อผมอยู่ที่ไหน อีกเรื่องคือคุณกับเสินหนงมีความสัมพันธ์อะไรกันแน่ คุณคงไม่ได้...เป็นเสินหนงเสียเองหรือมั้ง"

คุณพ่อจ้าวริมฝีปากขยับ แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่สามารถเปล่งเสียงพูดออกมาได้ เวลาผ่านไปพักหนึ่ง เขาหลุบตาลง เหล่มองไปที่เส้นเวยแล้วก้มหน้า จิบชาอีกหนึ่งโดยไม่ส่งเสียง

ความอดทนของจ้าวอวี่นหลานถึงคราวสิ้นสุด นิ้วมือของเขาเคาะบนโต๊ะเบาๆ จากนั้นเขาก็เลิกคิ้วขึ้นลากเสียงยาว "คุณผู้ชายท่านนี้ ผมเห็นแก่ที่คุณอาจจะมีความสัมพันธ์กับเสินหนงหนึ่งในสามราชา ถึงได้เจรจาด้วยความเป็นมิตรก่อน ไม่เช่นนั้นอย่าหาว่าผมไม่ไว้หน้า"

"ข้าไม่ใช่เสินหนง" ไม่รู้ผ่านมานานเท่าไร คุณพ่อจ้าวถึงเอ่ยปากพูดเสียงต่ำ "ส่วนเขาคอนันต์ปลอดภัยดี ข้าเพียงยืมใช้ร่างของเขาแค่บางครั้งบางคราว เสร็จเรื่องแล้วก็ทิ้งความทรงจำที่มีประโยชน์ไว้ให้เขา ไม่เคยทำให้เขาเสียเรื่อง"

"งั้นคุณเป็นตัวอะไร"

คุณพ่อจ้าวหัวเราะ "ข้าเป็นแค่อำมาตย์สำหรับบดขยี้ข้าหนึ่งที่ท่านเทพเสินหนงทิ้งไว้ อาศัยช่วงสงครามเทพสวรรค์ บำเพ็ญตะบะจนสำเร็จ ที่เคย

ล่องเกินท่านคุณหลุนหลายครั้งก่อนหน้านี้ ข้าต้องขออภัยอย่างยิ่ง"

"คุณแฝงอยู่ในร่างของพ่อผมทำไม ภาพความทรงจำในต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ก็เกี่ยวข้องกับคุณด้วยไรรึเปล่า" จ้าวอวิ้นหลานไม่ได้สนใจว่าอีกฝ่ายจะบำเพ็ญตบะอะไร อาจเป็นเพราะในใจเขารู้สึกว่าฟ้าดินมนุษย์เทพก็ได้แตกต่างกันมากมาย พอไม่สนใจเรื่องนั้นก็เลยเห็นเขาเป็นผู้ต้องสงสัยไปซะงั้น

หว่างคิ้วของคุณพ่อจ้าวขยับเล็กน้อย เขากามขึ้นซ้ำๆ "ท่านคุณหลุนรู้ได้อย่างไรว่าความทรงจำในต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ไม่ใช่ของตัวเอง"

"ผมไม่ใช่ผีน้อยในบังคับบัญชาของตัวผมคนนั้นสักหน่อย และยิ่งไม่ใช่ขุนนางองค์ที่ก่อเรื่องวุ่นวายบนสวรรค์" จ้าวอวิ้นหลานยกขามาดื่มน้ำทีเดียวหมด "คนอย่างผมบางทีก็อาจจะดูบ้าๆ แต่เวลาส่วนใหญ่ก็ใช้ชีวิตค่อนข้างโอ้อ่อนผ่อนตาม ถ้ามีเรื่องอะไรที่บีบให้ผมต้องต่อต้านขึ้นมาจริงๆ นั่นต้องเป็นเรื่องสำคัญระดับโลก แต่ทำไมตอนนั้นพอผมดูภาพในความทรงจำจบก็ไม่เห็นจะตระหนักรู้อะไรเลยสักนิด แคร้รู้สึกว่ามันหน่วงๆ"

คุณพ่อจ้าวฟังจบ พยักหน้าอย่างเห็นด้วย "มีเหตุผล"

"ผมไม่เคยรู้สึกโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงจนฟ้าเกิดรอยร้าวอะไรแบบนั้นมาก่อนเลยในชีวิต" จ้าวอวิ้นหลานพูดต่อ "จะว่าไป คุณหลุนดูแลฟ้าดินดูแลอาณาปกป้องชีวิตทั้งหลาย ผมเองทั้งชาติที่แล้วและชาตินี้โดยพื้นฐานก็เป็นพวกหัวอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รักสัตว์ อยู่ดีๆ คงไม่ไปทิ่มตามังกรโดยไม่มีสาเหตุอย่างแน่นอน"

คุณพ่อจ้าวยิ้มไม่พูดอะไร

จ้าวอวิ้นหลานแววดาเย็นซา "ผมไม่ได้ขอให้คุณใช้ต้นไม้ศักดิ์สิทธิ์ชักนำผมตกลงเรื่องทั้งหมดนี้นั้นหมายความว่ายังไงกันแน่"

คุณพ่อจ้าวถอนหายใจเบาๆ "อาจเพราะรอให้ท่านคุณหลุนมองให้ทะลุปรุโปร่ง เป็น..."

"อย่ามาเสแสร้งกับผมหน่อยเลย" จ้าวอวิ้นหลานพูดแทรกตัดบทเขา "ทางที่ดีคุณควรพูดภาษาคน เพราะความอดทนผมมีไม่มาก ถ้ายั่วให้ผมโมโหผมก็ไม่สนว่าคุณจะเป็นโกร่งขามของใคร อัดไม่เลี้ยวแน่"

คุณพ่อจำมองดูเขา แล้วเบนสายตามาหยุดที่เส้นเวซึ่งกำลังพลิกหน้า นิตยสารอยู่ข้างๆ ทันใดนั้นตัวเขาก็สั่นสะท้านขึ้นมา สายตาของคุณพ่อจำว เบลอไปชั่วขณะ แล้วกลับมาเห็นชัดเจนอีกครั้ง แววดาเปลี่ยนไปแล้ว...ไม่ดี ท่วงท่าทั้งหมดของเขาเปลี่ยนไปแล้ว

เห็นเพียงคุณพ่อจำวดขมับตัวเอง ขมวดคิ้วมองจำวอวินหลานถามอย่าง มึนงง "เมื่อไหร่จะอะไรนะ สองวันนี้ฉันเหนื่อยนิดหน่อย สมอบเบลอไม่ทันฟัง"

จำวอวินหลานตะลึงงัน เปลี่ยนจากมาเพียใจร้อนกลายเป็นเยวชน ผู้ต้องโทษนั่งอยู่หลังลูกกรงเหล็กทันที ตัวสั่นเล็กไปหมด ผ่านไปสักพักหนึ่งเขา จึงกดเสียงต่ำพูดขึ้น "...พ่อ?"

พ่อของจำวอวินหลานขมวดคิ้ว "หือ?"

สีหน้านั้นช่างดูคุ้นเคย จำวอวินหลานอ่านสีหน้าหงุดหงิดรำคาญนั้น ออกอย่างชัดเจน "มีอะไรที่รีบพูด เห็นแก่ที่แก่เป็นลูก ฉันให้อีกาสอธิบาย ตัวเองหนึ่งนาที่ ฉันเหนื่อยจะตายแล้ว ไม่อยากฟังแกพาลมไร้สาระ"

จำวอวินหลานจึงดึงเส้นเวมาเป็นไม้กั้นหมาทันที "เปล่าซะหน่อย ก็แค่นี้ก็ทนได้แล้ว พ่อกลับไม่อยู่บ้าน ผมเลยพาเขามาที่นี่"

"ฉันมีเรื่องด่วน เลยมาพบเพื่อนคนหนึ่ง" คุณพ่อจำวฮึดฮัดออกมา ประโยคหนึ่ง ตามมาด้วยสายตาที่หันไปหาเส้นเว พินิจพิจารณาอยู่สักพัก น่าจะเพราะบุคลิกภูมิฐานของศาสตราจารย์เส้นชัดเจนมาก พ่อของจำวอวินหลาน ตกตะลึงที่หาข้อบกพร่องอะไรไม่ได้ ได้แต่ทักทายเขาไปแบบแข็งๆ พูดอย่าง ฝืนๆ "วันนี้ตอนรับไม่ทั่วถึง ศาสตราจารย์เส้นโปรดอย่าเก็บมาใส่ใจ"

เส้นเวทักทายตอบอย่างสุภาพ

จำวอวินหลานหยิบ 'ยันต์ไล่ปีศาจ' ออกมาหนึ่งใบ แอบพับมูมสามมูม เอาไว้ แล้วยื่นไปตรงหน้าพ่อของเขา "สองวันก่อนผมไปขอยันต์ไล่ปีศาจที่ ปลุกเสกแล้วที่วัดมาให้พ่อ อย่าเปิดนะ พกติดตัวไว้"

คุณพ่อจำวยื่นมือมารับโดยไม่ระแวงใดๆ

แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย 'ยันต์ไล่ปีศาจ' ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองเลยสักนิด จำวอวินหลานคิ้วขมวดขึ้นทันที

โกร่งสับปะรังเคคนนั้นหนีไปแล้ว หรือว่าเก่งกาจมากจนยันต์ชั้นสูง
ขนาดนี้ก็ทำอะไรเขาไม่ได้กันแน่นะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623891.html>